

1.Sygn. akt II K 178/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Beata Faralisz

Ławnicy Elżbieta Staniszevska – Górka, Cezary Dybiński

Protokolant st. sekr. sąd. Monika Polak Kuzior

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Bogdana Dąbrowskiego

po rozpoznaniu w dniach 5 lutego 2021r., 29 kwietnia 2021r., 27 maja 2021r., 23 lipca 2021r. i 2 sierpnia 2021r.

sprawy **K. M.**

syna S. i T. z domu T.

urodzonego (...) w M.

oskarżonego o to, że

w dniu 19.09.2020r. na parkingu przy ul. (...) w P. spowodował u T. C. ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu poprzez zadawanie mu uderzeń ręką w głowę, w wyniku czego pokrzywdzony przewrócił się uderzając głową o utwardzone podłoże, a następnie po podniesieniu się przez pokrzywdzonego do pozycji klęczącej kopnął go w głowę, w skutek czego doznał on obrażeń ciała w postaci stłuczenia powłok okolicy potylicznej z raną tłuczoną, drobnych zranień w powłokach brody, podbiegnięcia krwawego powiek oka lewego, złamania kości potylicznej po stronie lewej i lewej piramidy kości skroniowej, krwiaka nadtwardówkowego w lewej okolicy potylicznej, krwawienia podpajęczynówkowego nad lewą półkulą mózgu, stłuczenia kory obu płatów czołowych i prawego ciemieniowego

tj. o czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

I. oskarżonego **K. M.** w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 19 września 2020r. w P. na parkingu przy ul. (...), województwo (...), umyślnie, godząc się na spowodowanie naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na okres powyżej 7 dni uderzył co najmniej dwukrotnie pokrzywdzonego T. C. w okolice głowy, czym spowodował upadek pokrzywdzonego na twarde podłoże i doprowadził do powstania u niego obrażeń ciała w postaci stłuczenia powłok miękkich twarzy z lewostronnym krwiakiem okularowym, stłuczenia okolicy potyliczej głowy z drobną raną tłuczoną i sińcem, złamania łuski kości potylicznej i piramidy kości skroniowej po stronie lewej z powstaniem ostrego krwiaka nadtwardówkowego, niewielkiego krwawienia podtwardówkowego i podpajęczynówkowego oraz niewielkich ognisk stłuczenia tkanki mózgowej, skutkiem czego pokrzywdzony doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu, który to skutek oskarżony powinien i mógł przewidzieć, tj. uznaje go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 i § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie tych wszystkich przepisów skazuje go, zaś na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądza od oskarżonego K. M. na rzecz pokrzywdzonego T. C. kwotę 15.000 (piętnastu tysięcy) zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 19 września 2020 roku godzina 21.45;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 178/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	K. M.	art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 i § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu 19 września 2020r. oskarżony przyjechał wraz z W. C., który był kierowcą, do swojego miejsca zamieszkania w P. z terenu działek, na którym wówczas przebywał. Jego celem było zabranie z mieszkania swoich rzeczy. Oskarżony znajdował się pod wpływem alkoholu. Po przyjeździe do miejsca zamieszkania pomiędzy oskarżonym a jego żoną doszło do awantury, oskarżony nie został wpuszczony do mieszkania. Udał się na parking położony przy ul. (...), na którym zaparkował samochód W. C.. Będąc na parkingu zauważył idącego przez parking T. C.. Żywił do ww. złość za to, że jego zdaniem pokrzywdzony miał mu w przeszłości uszkodzić pożyczony mu samochód i nie naprawić szkody. Zaczepił pokrzywdzonego słownie, a gdy ten zareagował, aby nie zwracać się do niego w taki sposób, nagle, w sposób nieoczekiwany dla pokrzywdzonego uderzył go co najmniej dwukrotnie w okolice głowy. Na skutek zadanych mu uderzeń pokrzywdzony upadł i uderzył częścią potyliczną o podłoże, tj. asfalt, którym jest pokryta powierzchnia parkingu. W wyniku</p>	Zeznania świadka W. C.	127v. 321-322	

<p>działania oskarżonego T. C. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia powłok miękkich twarzy z lewostronnym krwiakiem okularowym, stłuczenia okolicy potyliczej głowy z drobną raną tłuczoną i sińcem, złamania łuski kości potylicznej i piramidy kości skroniowej po stronie lewej z powstaniem ostrego krwiaka nadtwardówkowego, niewielkiego krwawienia podtwardówkowego i podpajęczynówkowego oraz niewielkich ognisk stłuczenia tkanki mózgowej, przy czym obrażenia mózgowia w postaci krwiaka nadtwardówkowego stanowiło ciężki uszczerbek na zdrowiu pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu.</p>			
<p>Zeznania świadka T. C.</p>	<p>71v. 315-316v.</p>		
<p>Zeznania świadka B. G.</p>	<p>26-27 320-321</p>		
<p>Wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>34 44 57 313v.-314</p>		
<p>P.. oględzin (...) pogładowe</p>	<p>19-20 79-80</p>		

	131-132 140-141 20a-20c 81-85 134-136 142-145		
Dokumentacja medyczna	75-78 113 114 387		
Opinie sądowo – medyczne	148-156 388-393 412-414 441-446 498v.-502		
Oskarżony nie cierpi na chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy czy inne zaburzenia psychiczne. T. criminis miał on zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.	Opinia sądowo– psych.	311-312	
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

1	K. M.	art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 i § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Działanie oskarżonego z winy umyślnej z zamiarem co najmniej ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu	Wyjaśnienia oskarżonego	34 44 57 313v.-314	
Opinie biegłych z zakresu medycyny sądowej	148-156 388-393 412-414 441-446 498v.-502		
1. Ocena DOWODÓW			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.	Zeznania świadka W. C. złożone w toku postępowania przygotowawczego	Jest to jedyny bezpośredni świadek zdarzenia. Sąd nie dopatrył się żadnych powodów, dla których miałby on wówczas zeznawać nieprawdę, zwłaszcza, że jest to kolega oskarżonego, a słuchany był krótko po zdarzeniu. W swoich	

		<p>zeznaniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego opisał on działanie oskarżonego, tj. fakt dwukrotnego uderzenia pokrzywdzonego i w konsekwencji upadek pokrzywdzonego do tyłu i uderzenie tyłem głowy w nawierzchnię parkingu. Jedyne wątpliwości może budzić w świetle opinii biegłych z zakresu medycyny sądowej przedstawiony przez świadka mechanizm działania oskarżonego polegający na dwukrotnym uderzeniu pokrzywdzonego otwartą ręką, ale zdaniem Sądu może na to mieć wpływ fakt, że świadek obserwował zdarzenie z pewnej odległości siedząc w samochodzie, a zdarzenie miało charakter nagły, a zatem miał ograniczone możliwości obserwacyjne.</p>	
1.	Zeznania świadka B. G.	Sąd uznał te zeznania za w pełni wiarygodne, są one logiczne, świadek to osoba obca dla oskarżonego. Sąd nie dopatrył się żadnych powodów, dla których miałyby ona składać zeznania niepolegające na prawdzie.	
1.	Wyjaśnienia oskarżonego	Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim oskarżony nie kwestionuje, że to na skutek jego działania pokrzywdzony	

		doznał stwierdzonych u niego obrażeń ciała	
1.	Opinie sądowo - lekarskie	<p>W przedmiotowej sprawie opinię wydawało 3 biegłych z zakresu medycyny sądowej: M. H., P. E. i B. Z..</p> <p>Sąd uznał wszystkie te opinie za wiarygodne w zakresie rodzaju obrażeń, jakich doznał pokrzywdzony T. C. jak i mechanizmu ich powstawania. Wszystkie te opinie są w tym zakresie zbieżne w swojej treści. Nie wykazują one błędów natury merytorycznej, uwzględniają materiał dowodowy oraz zostały sporządzone z wykorzystaniem wiedzy specjalistycznej.</p> <p>Wszyscy trzej biegli wskazali na powstanie u pokrzywdzonego obrażeń ciała m. in. w postaci złamania kości potylicznej po stronie lewej i lewej piramidy kości skroniowej oraz powstania krwiaka nadwardówkowego.</p> <p>Zdaniem wszystkich biegłych obrażenia ciała stwierdzone u pokrzywdzonego powstały na skutek zadania pokrzywdzonemu uderzenia narzędziem twardym, tępokrawędzistym, do jakich zalicza się ludzką dłoń, w konsekwencji których oskarżony upadł z własnej wysokości uderzając częścią potyliczną o twarde</p>	

podłoże, co skutkowało powstaniem u niego wyżej wymienionych obrażeń w obrębie głowy. Biegli zgodnie stwierdzili, iż stwierdzone u pokrzywdzonego stłuczenie płatów czołowych było typowym następstwem bezpośredniego urazu godzącego w okolice potyliczną powstałym w mechanizmie przeciwuderzenia. Biegły P. E. zmienił przy tym swoją pisemną opinię na rozprawie, gdzie po dodatkowym zapoznaniu się z materiałem pogładowym stwierdził, że raczej nie jest możliwe spowodowanie powstałych u pokrzywdzonego obrażeń w okolicy oczodołu poprzez zadania uderzenia otwartą ręką.

Jedyna różnica w treści opinii sporządzonych przez biegłych jest taka, że wg biegłych M. H. i B. Z. powstałe u pokrzywdzonego obrażenia ciała należy zakwalifikować jako chorobę realnie zagrażającą życiu z uwagi na powstanie krwiaka nadtwardówkowego.

Natomiast zdaniem biegłego P. E. dokumentacja medyczna pozwala na przyjęcie, iż pokrzywdzony doznał obrażeń ciała naruszających prawidłowe funkcjonowanie organizmu na okres przekraczający 7 dni,

		<p>a stwierdzony u pokrzywdzonego krwihak nadtwardówkowy można kwalifikować jako chorobę zazwyczaj zagrażającą życiu.</p> <p>Treść opinii uzupełniających złożonych przez biegłych B. Z. i P. E. przed Sądem wskazuje, iż biegli w identyczny sposób oceniają charakter tego obrażenia, natomiast posługują się inną metodyką w celu dokonania jego kwalifikacji prawnej.</p> <p>Stwierdzić zatem należy, że ustalenie, jak konkretne uszkodzenie ciała (rozstrój zdrowia) należy kwalifikować, ma charakter prawny, a tym samym kwestia ta należy do sądu a nie do biegłych, co zresztą wielokrotnie podnoszono w orzecznictwie (v: również wyrok SN z 31.03.1978r. V KRN 42/78 OSNPG 12/78 poz. 141)</p>	
1.	Opinia sądowo psychiatryczna –	Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zawartych w niej wniosków. Sporządzona została zgodnie w wymogami opiniowania sądowego i wykorzystaniem wiedzy specjalistycznej	
1.	Protokoły oględzin i materiały pogładowe	Dokumenty urzędowe sporządzone przez uprawnione podmioty w ramach ich kompetencji w oparciu o właściwe	

		przepisy ustawy, niekwestionowane przez strony.	
1.	Dokumentacja medyczna	Dokumentacja urzędowa wytworzona przez uprawnione podmioty – brak podstaw do zakwestionowania jej zapisów.	
1.2.	<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.	Wyjaśnienia oskarżonego	Wyjaśnienia te w zakresie, w jakim oskarżony przedstawia mechanizm, w wyniku którego doszło do obrażeń ciała, są sprzeczne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z wnioskami płynącymi z treści opinii sporządzonych przez biegłych z zakresu medycyny sądowej, a tym, samym nie zasługują na wiarę. W ocenie Sądu mogą one stanowić przyjętą przez oskarżoną linię obrony mającą prowadzić do pomniejszenia zakresu jego odpowiedzialności karnej, jak również mogą wynikać z faktu, że oskarżony	

		znajdował się pod wpływem alkoholu, był zdenerwowany, zdarzenie miało nagły przebieg, stąd może on mieć problemy z prawidłowym jego odtworzeniem.	
1.	Częściowo zeznania świadka W. C. złożone w trakcie rozprawy	W trakcie rozprawy świadek przedstawił przebieg zdarzenia w sposób podobny do wersji przedstawionej przez oskarżonego. Zdaniem Sądu może to wynikać z faktu, że świadek jako kolega oskarżonego chciał wzmocnić przyjętą przez oskarżonego linię obrony. Ta część zeznań pozostaje w sprzeczności w innym materiale dowodowym, w szczególności wnioskami płynącymi z opinii biegłych lekarzy z zakresu medycyny sądowej. Świadek finalnie potwierdził treść swoich zeznań z postępowania przygotowawczego co do przebiegu zdarzenia, które to zeznania Sąd uznał za wiarygodne z przyczyn omówionych już powyżej.	
1.	Zeznania świadków C. C., J. K., M. W.	Z uwagi na treść nie mają żadnego znaczenia dla rozpoznania sprawy, bowiem świadkowie nie znają przebiegu zdarzeń.	
1.	Zeznania świadka N. F.	Świadek nie widziała przebiegu zdarzenia, zna go jedynie z relacji osób trzecich, w tym oskarżonego. Jako osoba pozostająca w relacji emocjonalnej z	

		oskarżonym jest zainteresowana korzystnym dla niego rozstrzygnięciem sprawy, co może się przekładać na treść jej zeznań.	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I	K. M.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Oskarżony przyznał się do zadania uderzeń pokrzywdzonemu, ale nie z zamiarem, aby zrobić mu krzywdę. Węzłowym problemem w przedmiotowej sprawie było zatem ustalenie, z jakim zamiarem działał oskarżony, a w szczególności, czy działał on – jak to			

zarzuca prokurator w akcie oskarżenia – z zamiarem co najmniej ewentualnym spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu.

Przechodząc do kwalifikacji prawnej w pierwszym rzędzie stwierdzić należy, iż w ocenie Sądu powstałe u pokrzywdzonego obrażenia ciała wyczerpują znamiona choroby realnie zagrażającej życiu.

U pokrzywdzonego zdiagnozowano krwiaka nadtwardówkowego i z uwagi na jego stan podjęto decyzję o natychmiastowej operacji z pominięciem powtórzenia badań obrazowych. Żaden z biegłych opiniujących w sprawie nie miał wątpliwości, że takie działania lekarzy były zasadne i że bez przeprowadzonej operacji pokrzywdzony mógłby umrzeć. Objętość ewakuowanego operacyjnie krwiaka wskazuje, że był on znacznych rozmiarów.

Cechą charakterystyczną dla tego typu krwiaków jest to, że uciskają one na mózg, w konsekwencji czego dochodzi do pojawienia się i narastania poważnych objawów klinicznych, utraty przytomności, głębokiej śpiączki i finalnie

zgonu. Krwiak ten jest bardzo niebezpieczny z uwagi na szybkość jego ewaluacji, co prowadzi do szybkiego wzrostu ciasnoty śródczaszkowej. Odpowiednio wcześniej podjęte leczenie operacyjne pozwala na wyleczenie krwiaka bez niekorzystnych następstw, ale jednocześnie śmiertelność w tej chorobie wynosi od 5 do 30 % u chorych leczonych oraz prawie 100 % u chorych nieleczonych. Jednocześnie usunięcie krwiaka nie jest równoznaczne z pełnym powrotem do zdrowia, chory może pozostać niepełnosprawny bądź wymagać długotrwałej rehabilitacji (v: T. Marcinkowski „Medycyna sądowa dla prawników” wyd. PW „Ars Boni et aequi” Poznań 2000, dr n. med. D. Włoch – Kopeć „Krwiak nadtwardówkowy” medycynapraktyczna.pl, M. Karwacka, M. Siemiński, W. Nyka „Krwiak nad- i podtwardówkowy” *Via Medica Journals* journals.viamedica.pl).

Stąd też zdaniem Sądu prawidłowe jest przyjęcie, iż w przedmiotowej sprawie pokrzywdzony doznał obrażeń ciała, które stanowiły chorobę realnie zagrażającą jego życiu.

Jak to przyjęto i w doktrynie i w

orzecznictwie, w tym Sądu Najwyższego (v: wyrok z dnia 17 maja 1972 roku III KR 64/72 OSNKW 1972 z. 10 poz. 159, wyrok z dnia 6 kwietnia 1984 roku III Kr 322/83 OSNPG nr 8 – 9/84 poz. 80), decydującym kryterium prawidłowości kwalifikacji prawnej czynu nie jest wyłącznie skutek czynu, ale również zamiar sprawcy czynu, który to zamiar sąd ocenia na podstawie faktów wynikających z przewodu sądowego.

O zamiarze sprawcy świadczy całokształt tak podmiotowych jak i przedmiotowych okoliczności. Dopiero na podstawie wszystkich okoliczności dotyczących danego wypadku i osoby sprawcy możliwe jest odtworzenie rzeczywistych przeżyć sprawcy i ustalenie, do czego zmierzał, czego chciał, względnie – postępując w określony sposób – co przewidywał i na co się godził (v: wyrok SN z 12 maja 1976 roku V KR 20/76 „Gazeta Prawnicza” nr 23/76).

Zamiar sprawcy można i należy ustalać na podstawie działania przestępnego sprawcy, rodzaju użytych w ramach tego działania niebezpiecznych narzędzi, ilości oraz siły ciosów zadawanych nimi osobie pokrzywdzonej, a także

według tego, w jakie części ciała ofiary narzędziami tymi godzono (tak m. in. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1990 roku II 94/90 OSP nr 1/92 poz. 13).

Należy zauważyć, że dla przyjęcia zamiaru sprawcy nie są wystarczające tylko przesłanki przedmiotowe, do których w przedmiotowej sprawie należało zadanie ciosów w ważną dla organizmu człowieka część ciała jaką jest głowa, ale niezbędne jest również rozważenie przesłanek natury podmiotowej, tj. tła i powodów zajścia, pobudek działania oskarżonego, jego stosunku do pokrzywdzonego, osobowości i charakteru, jego dotychczasowego trybu życia, zachowania się przed i po popełnieniu czynów oraz innych okoliczności, z których niezbieżnie wynikałoby, że oskarżony chcąc spowodować uszkodzenia ciała, swoją zgodę stanowiącą realny proces psychiczny towarzyszący czynowi, obejmował tak wyjątkowo ciężkie skutki, jakim jest choroba realnie zagrażająca życiu. Jest rzeczą oczywistą, że jakichkolwiek wątpliwości, które w tym zakresie pojawiają się, a których w toku postępowania nie udaje się usunąć, nie wolno rozstrzygać na niekorzyść oskarżonego (v: również

wyrok SN z dnia 21.01.1985 r., sygn. Akt I KR 320/84, OSNPG nr 2/1986, wyrok SA w Warszawie z dnia 14.05.2002 r., sygn. akt II AKa 141/02 OSA 2002/11/79, wyrok SA w Białymstoku z dnia 12.10.2006 r., sygn. akt II AKa 182/06 niepublikowany).

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie zostało bez wątpliwości wykazane i tym samym udowodnione, że oskarżony działał co najmniej w zamiarze ewentualnym spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a zatem, że godził się w całości na wystąpienie aż tak poważnych konsekwencji.

W wypadku, gdy oskarżony nie przyznał się do stawianego mu czynu jego zamiar, który jest procesem myślowym, ustalić należy na podstawie okoliczności wiążących się ze sposobem działania, o którym mowa była wyżej.

Niewątpliwie w sprawie występuje związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy zadaniem pokrzywdzonemu przez oskarżonego uderzeń, a wszystkimi powstałymi u pokrzywdzonego obrażeniami ciała.

O ile jednak zasadne jest przyjęcie, że K. M.

uderzył T. C. umyślnie i godził się przy tym na spowodowanie u pokrzywdzonego naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na czas powyżej 7 dni poprzez spowodowanie u niego złamań kości, wylewów krwi czy zasinień, albowiem są to naturalne i powszechne konsekwencje takiego działania, o tyle nie zostało udowodnione, że taką zgodą po stronie oskarżonego był objęty dalszy skutek w postaci powstania krwiaka nadtwardówkowego czyli choroby realnie zagrażającej życiu. Prawdopodobieństwo wystąpienia tego skutku nie było bowiem na tyle wysokie, aby mówić o godzeniu się na niego. Podkreślić trzeba, że oskarżony nie używał w czasie zdarzenia żadnych przedmiotów – np. cegły, kamienia czy butelki. Nie trenował boksu czy sportów walki, które pozwalałyby mu na dokładne kontrolowanie siły i miejsca ciosów. Zadał pokrzywdzonemu jedynie uderzenia nieuzbrojoną dłonią.

O ile zatem jeszcze mógł przewidzieć, że na skutek niespodziewanie zadanego uderzenia osoba uderzona może się przewrócić i doznać w związku z tym urazów związanych z upadkiem typu stłuczenia, zasinienia,

złamania, skręcenia, to trudno jednocześnie przyjąć, że oznaczało to również godzenie się na powstanie skutku w postaci choroby realnie zagrażającej życiu.

Jak wynika i z zasad doświadczenia życiowego i z opinii sporządzonych przez biegłych lekarzy specjalistów medycyny sądowej takie następstwo zdarza się bardzo rzadko. Miejsce, w którym doszło do zdarzenia, to parking o asfaltowej zużytej nawierzchni, ale bez znajdujących się tam przedmiotów o ostrych krawędziach typu kamienie, krawężniki, donice i.t.p., których obecność mogłaby przemawiać za możliwością przewidywania wystąpienia tak ciężkiego skutku będącego wynikiem upadku.

Zachowanie podjęte przez oskarżonego było działaniem podjętym z zamiarem nagłym i niewątpliwie miało ono związek z faktem, iż był on zdenerwowany awanturą z żoną i niewpuszczeniem go do mieszkania, a na widok pokrzywdzonego, do którego żywił pretensje związane z pożyczaniem mu auta w przeszłości i jego uszkodzeniem, o które obwiniał pokrzywdzonego, jego złość się spotęgowała.

Należy jednak przy tym podkreślić, że oskarżony miał możliwość zrealizowania zamiaru spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, gdyby taki zamiar posiadał. Oskarżony dysponował bowiem przewagą fizyczną, działał z zaskoczenia. Warunki fizyczne oskarżonego w połączeniu z okolicznościami, w jakich doszło do zdarzenia (praktycznie pusty parking) pozwalało na dalsze zadawanie ofierze ciosów, kopnięć, które skutkowałyby powstaniem choroby realnie zagrażającej życiu. Tymczasem uderzenia zadane przez oskarżonego nie były szczególnie silne: spowodowały co prawda upadek pokrzywdzonego, ale do ich zadania nie było konieczne użycie jakiejś szczególnie dużej siły, wystarczyła siła średnia. Z dużą dozą prawdopodobieństwa można przyjąć założenie, że gdyby działanie oskarżonego nie było aż tak nagłe, to pokrzywdzony miałby możliwość przygotowania się na uderzenie i przyjęcie postawy, w której mógłby zachować równowagę.

Podkreślenia wymaga też fakt, że oskarżony po zadaniu pokrzywdzonemu uderzenia, które skutkowało

przewróceniem się
pokrzywdzonego,
zaprzestał dalszego
działania. Gdyby
zamiarem oskarżonego
było spowodowanie u
pokrzywdzonego ciężkiego
uszczerbku na zdrowiu, to
mógłby on zamiar ten bez
przeszkód zrealizować –
pokrzywdzony nie bronił
się, był zamroczony.

W toku procesu nie
potwierdzone zostało, aby
pokrzywdzony w czasie
zajścia został kopnięty.
Biegli z zakresu medycyny
sądowej zgodnie
stwierdzili, że nie
można tego stwierdzić
na podstawie obrażeń
ciała, a krwiak okolicy
obojętkowej może być
wynikiem zabiegów
medycznych
przeprowadzonych w
szpitalu.

Brak jest zatem w
ustalonym stanie
faktycznym – sposobie
działania oskarżonego,
wystarczających podstaw
do przyjęcia z całą
stanowczością i pełną
odpowiedzialnością
możliwości, iż oskarżony
działał w zamiarze
spowodowania ciężkiego
uszczerbku na zdrowi T.
C. albo co najmniej
na wystąpienie takiego
skutku się godził.

Niezależnie od
powyższych ustaleń nie
można pomijać, że
oskarżony działał z
zaskoczenia, co

uniemożliwiło podjęcie jakiegokolwiek próby obrony przez ofiarę. Miał przy tym przewagę fizyczną nad pokrzywdzonym – obaj są podobnego wzrostu, ale oskarżony jest mocnej budowy ciała w zestawieniu z drobnej budowy ciała pokrzywdzonym.

Oskarżony uderzył nagle i z użyciem takiej siły pokrzywdzonego, że spowodowało to jego upadek i w konsekwencji złamania kości. W tej sytuacji uznać należy, że sprawca liczył się ze spowodowaniem powstałych obrażeń, za wyjątkiem ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, za jaką należy uznać powstanie krwiaka nadtwardówkowego.

Jak już wyżej wskazano - nie każdy tego typu uraz powoduje, że u ofiary dojdzie do wytworzenia się krwiaka nadtwardówkowego, a co za tym idzie – choroby realnie zagrażającej życiu. Takie następstwa zdarzają się rzadko.

Zadając uderzenia w taki sposób oskarżony zatem powinien był i mógł przewidzieć powstanie skutku w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, ale ustalone okoliczności wskazują, że go nie

przewidywał - czyli ten konkretny skutek objęty był z jego strony nieumyślnością (art. 9 § 2 k.k.). Podzielić trzeba zgodne stanowisko doktryny i orzecznictwa, że nie można tylko domniemywać zgody sprawcy na powstały skutek.

Naruszenie reguł ostrożności dotyczących postępowania z drugim człowiekiem jest tu oczywiste, gdyż nie uderza się niczego nie spodziewającej się osoby z zaskoczenia w głowę. Zaznaczyć należy, że obiektywna przewidywalność skutku jest elementem właściwym zarówno dla umyślności, jak i nieumyślności, albowiem warunkuje możliwość przypisania przestępstwa (vide odnośnie zamiaru ewentualnego oraz świadomej i nieświadomej nieumyślności np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.07.2019 r. sygn. IV KK 143/18, LEX nr 2692099; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.12.2018 r. sygn. II KK 104/18 LEX nr 2586256; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 09.10.2018 r. sygn. II KK 552/18 LEX nr 2561609 oraz M. Budyn-Kulik, Komentarz do art. 9 kk teza 19, LEX 2019; J. Lachowski, Komentarz do art. 9 kk tezy 8-17, Lex 2018).

W ocenie Sądu okoliczności przedmiotowej sprawie pozwalają na przyjęcie, że oskarżony godząc się na spowodowanie naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na okres powyżej 7 dni uderzył co najmniej dwukrotnie pokrzywdzonego T. C. w okolice głowy, czym spowodował upadek pokrzywdzonego na twarde podłoże i doprowadził do powstania u niego obrażeń ciała w postaci stłuczenia powłok miękkich twarzy z lewostronnym krwiakiem okularowym, stłuczenia okolicy potyliczej głowy z drobną raną tłuczoną i sińcem, złamania łuski kości potylicznej i piramidy kości skroniowej po stronie lewej z powstaniem ostrego krwiaka nadtwardówkowego, niewielkiego krwawienia podtwardówkowego i podpajęczynówkowego oraz niewielkich ognisk stłuczenia tkanki mózgowej, skutkiem czego pokrzywdzony doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu, który to skutek oskarżony powinien i mógł przewidzieć. Wyczerpuje to ustawowe znamiona przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. w zakresie działania umyślnego, a

<p>nadto znamiona czynu z art. 156 § 1 pkt 2 i § 2 k.k. – co do nieumyślnego dalszego skutku w postaci choroby realnie zagrażającej życiu.</p> <p>Kwalifikacja taka oddaje w pełni charakter działania oskarżonego (v: również podobnie wyrok SA w Warszawie z dnia 13.11.2019 r sygn. akt II AKa 160/19 portal orzeczeń sądowych SA w Warszawie)</p>			
#	1.4. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.5. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	1.6. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i</p>			

<i>środki związane z poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. M.	I	I	<p>Wymierzając oskarżonemu kary Sąd jako okoliczności obciążające uwzględnił:</p> <ul style="list-style-type: none"> - stopień społecznej szkodliwości przestępstwa popełnionego przez oskarżonego, wyrażający się w dużym natężeniu złej woli u oskarżonego, w charakterze dobra prawnego naruszonego przestępstwami (zdrowie ludzkie), w charakterze obrażeń ciała, jakich doznał pokrzywdzony w wyniku działania oskarżonego, w sposobie działania oskarżonego, w motywacji oskarżonego, który działał nagle z błahego powodu w miejscu publicznym niejako odreagowując złość; - nagminność występowania tego typu przestępstw na terenie tutejszego Sądu i całego kraju; <p>Jako okoliczności łagodzące przy wymiarze kary Sąd uwzględnił :</p> <ul style="list-style-type: none"> - fakt niekaralności oskarżonego (k. 99, k. 432);

- pozytywną opinię środowiskową o oskarżonym (k. 231-233) oraz opinię za okres tymczasowego aresztowania (k. 294, k. 456-459);

- częściowe przyznanie się oskarżonego do winy;

- wyrażone przez oskarżonego żal i skruchę;

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego, do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego przestępstwa i winna spełnić swoje cele w zakresie prewencji tak szczególnej jak i prewencji ogólnej, co ma szczególne znaczenie w przedmiotowej sprawie ze względu na charakter przestępstwa, które popełnił oskarżony.

Nadto kara taka w przekonaniu Sądu w sposób prawidłowy wpłynie na postawę oskarżonego, wdrażając go do przestrzegania porządku prawnego, wzbudzi w nim wolę współdziałania w kształtowaniu społecznie pożądanых postaw oraz poczucia odpowiedzialności za swoje czyny.

1.1Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
	II	I	<p>Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz nawiązkę w kwocie 15.000 zł</p> <p>Niewątpliwym jest, że pokrzywdzony doznał poważnego uszczerbku na zdrowiu i cierpienia z tego powodu. Zasadzając nawiązkę Sąd miał na uwadze, że dla wykładni pojęcia „zadośćuczynienie” miarodajne są przepisy prawa cywilnego, a zwłaszcza art. 445 § 2 k.p.c., z którego wynika, że zadośćuczynienie powinno być odpowiednie, suma odpowiednia to zaś taka, która co najmniej równoważy przeżycia związane z doznaną szkodą niematerialną. Sąd napotkał trudności w oszacowaniu dokładnej kwoty zadośćuczynienia należnego pokrzywdzonemu, albowiem ustalenie tej kwoty wymagałoby przeprowadzenia szeregu innych dowodów, a sam pokrzywdzony nie był w stanie tej kwoty skonkretyzować wskazując jedynie, że proponowane przez oskarżonego 5.000 zł to jest za niska kwota.</p>

			Stąd też Sąd biorąc pod uwagę charakter obrażeń ciała, jakich pokrzywdzony doznał, zasądził na jego rzecz nawiązkę w kwocie 15.000 zł, co nie stoi na przeszkodzie, aby pokrzywdzony dochodził swoich ew. dalszych roszczeń w drodze postępowania cywilnego.
III	I	Zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od momentu zatrzymania, tj. od dnia 19 września 2020 roku godzina 21.45	
1.6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. KOsztu procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

IV	Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego (obecnie nie pracuje, ma na utrzymaniu wielodzietną rodzinę) zwolniono go od opłat i kosztów sądowych	
1.1Podpis		